

עפ"ת 12215/06/14 - לואי יאסין נגד מדינת ישראל

בתי המשפט

עפ"ת 12215-06-14
11 נובמבר 2014

בית משפט מחוזי באר שבע

לפני: כבוד השופטת טלי חיימוביץ
בעניין: לואי יאסין באמצעות עו"ד רויטגרונד

המערער

נגד

מדינת ישראל באמצעות עו"ד דימרי מפמ"ד

המשיבה

פסק דין

ערעור על פסק דין (הכרעת דין וגזר דין) של בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע (כב' סגן הנשיא - השופט לנדסמן), מיום 1.5.14 בתת"ע 4085-07-13, לפיו הורשע המערער, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של אי ציות להוראת שוטר בניגוד לתקנה 23(א)(2) לתקנות התעבורה, ונהיגה רצופה של יותר מ-4 שעות ללא הפסקה, בניגוד לתקנה 168(א)(3) לתקנות התעבורה.

על המערער נגזרו עונשים של חודשיים פסילה בפועל, קנס כספי, פסילה על תנאי והתחייבות.

ב"כ המערער מעלה בכתב הערעור הטענות הבאות:

1. לא היה מקום להרשיע את המערער בעבירה של אי ציות לשוטר ממספר טעמים.

א. לא הוכח כי השוטר היה במדים כדרישת התקנה.

ב. אין באי ציות לסימן לעצור כדי לקיים את דרישות התקנה, בהיותה דנה רק באי ציות שעניינו סדרי תנועה. אין היא חלה על אי ציות לשוטר המבקש לעצור נהג לצורך רישום דו"ח או קבלת פרטים, אלא רק על הסדרת התנועה.

ג. לא הוכח כיצד ניתן האות "עמוד" הנדרש על פי תקנה 24(א)(2) לתקנות, ומכאן שלא הוכחה עבירת אי הציות.

ד. לא ניתן משקל לרעש שבתא נהג המשאית, אשר מנע מהמערער לשמוע את בקשות השוטרים לעצור.

ה. הקביעה לפיה המערער יכול היה להיכנס למפרץ אינה נכונה, ואינה מבוססת על תרשים שהיה על השוטרים להגיש.

1. לא היה לשוטר כל יסוד לעצור את הרכב. לא קם חשד סביר לביצוע עבירה. השוטר ביקש לעצור את המערער לביקורת, ואין לו סמכות שכזו.

לטענת ב"כ המערער, העובדה שהמערער לא כפר בכל אחד מיסודות העבירה, אינה פוטרת את המדינה מהוכחתם. לא ניתן להניח כי השוטר לבש מדים, כשאין כל ראיה כזו.

2. ההרשעה בעבירה של נהיגה רצופה של יותר מ-4 שעות, לא נדונה כלל בהכרעת הדין. בית המשפט קמא לא בחן את מרכיביה העובדתיים, והרשיע את המערער ללא דיון. זאת למרות שהוגש טכוגרף המוכיח קיומה של הפסקה. היותו של המערער לא מיוצג אמורה היתה להביא את בית המשפט קמא להקפיד הקפדה יתירה על הוכחת העובדות.

3. גזר הדין ניתן מבלי להביא בחשבון נסיבות אישיות של המערער, ומבלי שנעשה שימוש בהוראות סעיף 40 לחוק העונשין. בפרט לא ניתן משקל לכך שהמערער לא היה מיוצג.

ב"כ המשיבה מתנגד לקבלת הערעור.

לטענתו, במסגרת המענה לכתב האישום מסר המערער את עמדתו המפורטת, והמשיכה לא נדרשה להוכיח רכיבים בהם לא כפר.

בנוסף, אין מקום להעלות בהליך הערעור, טענות שלא עלו בבית המשפט קמא. אלה גם טענות העומדות בסתירה לתשובת המערער לכתב האישום. שעה שלא כפר המערער במפורש בפרט זה או אחר בכתב האישום, המשיבה אינה נדרשת להוכיחו. בכל הנוגע לטכוגרף, לא היתה מחלוקת, ולכן לא היה מקום להגיע להחלטה אחרת.

לגופו של ענין טען ב"כ המשיבה, כי תקנה 23(א) חלה גם על נסיבות בהן שוטר מורה לנהג לעצור, כולל בעניין שאינו הכוונת התנועה, כולל לבדיקה שגרתית. גם בכך יש כדי לשמור על סדרי התנועה. העונש אינו חורג מהמתחם.

דין

לאחר ששמעתי את טענות ב"כ הצדדים, ועיינתי בחומר הרלוונטי, נחה דעתי כי דין הערעור להידחות, הן מהטעם שהטענות שהועלו בו לא נטענו בבית המשפט קמא, אלא לראשונה בערעור, והן לגופן.

1. הסמכות לעצור נהג לבדיקה שגרתית של הרישיון, מקורה בתקנה 9(ב) לתקנות התעבורה. לפיכך, לא היה צורך בחשד כלשהו על מנת לעכב את המערער. משכך, אני דוחה טענת המערער, לפיה, ההוראה שניתנה לו לעצור, מבלי שנהיגתו עוררה חשד, אינה חוקית.

2. היקף תחולתה של תקנה 23(א) לתקנות התעבורה -

במחלוקת שבין הצדדים מקובלת עלי עמדות המשיבה.

התקנה קובעת כך :

"עובר דרך חייב לציית -

(1) להוראות שנותן שוטר במדים, שוטר שהזדהה בתעודת מינוי..."

אין כל רמז בלשון התקנה, לכך שמדובר בהוראות שעניינן הסדרת התנועה בלבד, ולא מצאתי כל מקום, נוכח הלשון המפורשת, לקרוא לתוכה את ההגבלה הנטענת.

מקובלת עלי עמדת בית המשפט המחוזי בע"פ (י-ם) 40350/07 בורשטיין נ. מדינת ישראל (2007), לפיה, הוראות השוטר נשוא התקנה ינתנו: **"בעניינים שבסדרי תנועה ובטיחותה ושינויים בכללי ההתנהגות של עוברי דרך נוהגי רכב והולכי רגל. תקנה 23 אינה מיועדת לעניינים שמחוץ לכללי הדרך והתנועה בה, או לבטיחותה"**.

אכן, תקנה זו אינה מיועדת, על פי לשונה ומיקומה בספרי החוקים, לעניינים שמחוץ לכללי החוק והתנועה בה או לבטיחות, כנקבע לעיל. אלא שלטעמי, הוראות שוטר לנהג לעצור את הרכב, בין אם מדובר בחשד לביצוע עבירה, ובין אם מדובר בעיכובו לבדיקת רישיונות, נכללת בתחום זה של הסדרת כללי תנועה ובטיחותה.

מכל מקום, גם אלמלא היתה תחולה לתקנה בנסיבות העניין, ניתן היה להרשיע את המערער על פי העובדות שהוכחו, בעבירה לפי סעיף 62(8) לפקודת התעבורה. כך שבכל מקרה הרשעת המערער בדין יסודה.

3. הוכחת יסוד המדים שבתקנה - בישיבה ההקראה (7.1.14) אמר המערער: **"אני טוען שעצרתי מתי שסומן לי לעצור"**. מכאן, שהמחלוקת לא התמקדה בשאלה האם ידע המערער כי שוטר הוא המבקש ממנו לעצור, אלא בשאלה האם עצר או לא, עת ניתן האות. העובדה שמדובר בשוטר, ואם לבש מדים או לא, כלל היתה במחלוקת. מכאן, שלא היה מקום לדרוש מהתביעה להוכיחה.

גם בחקירתו הראשית לא כופר המערער בכך: **"אני ראיתי את הניידת שהוא מסמן, אבל אני לא ידעתי שהוא מסמן לי"** (עמ' 6 ש' 14 מיום 1.5.14).

4. הרשעה בעבירה של נהיגה ללא הפסקה - בישיבת המענה, הנאשם לא כפר בעבירה זו, והדבר צויין אף בהכרעת הדין.

אכן, ראוי היה שבית המשפט קמא, במעמד ההקראה, יבקש תשובה מפורשת גם לעבירה זו, הודייה או כפירה, ולא ישאיר את הנושא פתוח. מכל מקום, בעדותו של עד תביעה 1 נאמר במפורש, שבבדיקת השוטרים הסתבר שהנהג אינו מבצע הפסקה לצורך מנוחה, והוגש דו"ח הטכוגרף (ת/3). מדו"ח הטכוגרף עולה נהיגה רציפה בין השעות 7:15-13:00, למעט הפסקה בת כרבע שעה בשעה 12:00. כך שהעבירה הוכחה כדבעי, בין אם כפר

בה המערער, ובין אם לאו.

5. אשר לעונש - למערער 184 הרשעות תעבורה קודמות בוותק נהיגה של כ-30 שנה. בנסיבות אלה, מדובר בענישה סבירה ביותר, גם אם לא נקבע מתחם על ידי בית המשפט קמא. עונש של חודשיים פסילה, מצוי ברף נמוך של המתחם.

אשר על כן, אני דוחה את הערעור.

הרישיון יופקד עד 1.12.14.

ניתן והודע היום, י"ח חשוון תשע"ה, 11 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.